

9) Kierkegaards Forslag til § 5:

Istedesfor Ordene i 2det Bunctum:

„De samle fremdeles“ sættes: „De skaffe Bistand om Antallet af de tilstedeværende Medlemmer og samle“,

forkastedes med 95 Stemmer mod 11.

10) Udfæstets § 5 (see Rigsdagstidenden Nr. 3 Sp. 23)

vedtoges eenstemmigt med 130 Stemmer.

11) Sammes § 6 (see sammesteds)

vedtoges eenstemmigt med 131 Stemmer.

12) Kierkegaards Forslag til en ny § 7 saalydende:

„Rigsdagens Medlemmer fordeles af Formanden ved Lodtrækning i 6, saavidt muligt lige talrige, Afdelinger, over hvilke Secretairerne affatte Listerne. Hver Afdeling vælger, under Ledelse af dens ældste Medlem, strax med absolut Stemmesfleerhed en Formand samt en Secretair, der dog ikke optegner Forhandlingerne. Den udnævner, naar Afdelingerne kaldes til at deeltage i at danne Udvalg, iblandt sine egne Medlemmer med absolut Stemmesfleerhed det eller de Medlemmer af Udvalget, den har at vælge.

Fordelingen i Afdelinger gjaelder for den hele Samling. Det Samme er Tilfældet med de til Afdelingernes Embeder foretagne Valg, forsaavidt som ikke Udtrædelse af Rigsdagen eller Forsald, som af Afdelingen selv erkjendes gyldigt, gjør et nyt Valg til noget af dem nødvendigt.“

Derfor sidstansorte Forslag bifaldes, foreslaaes endvidere: at samtlige følgende Paragraphers Nummere forandres til eet Tal høiere.

forkastedes med 80 Stemmer mod 45.

Formanden: Vi gaae saaledes nu over til Forhandling af det næste Afsnit, der omfatter §§ 7 til 12 inclusive, med de til disse hørende Endringsforslag.

Kierkegaard: Måa jeg bede om Ordet for at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til det Formelle.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Kierkegaard: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at, efter den Afstemning, som har

fundet Sted, tager jeg det Forslag tilbage, som jeg har stillet til § 8.

Formanden: Jeg skal da spørge, om Noget optager det saaledes tilbagetagne Forslag. (Ophold.) Det er altsaa bortfaldet.

Orsted: Hvad angaaer mit Endringsforslag til § 7, da er det grundet deri, at jeg antager det for hensigtsmæssigt, at man ikke blev forhindret i at afgjøre Sagen uden Udvalg, og jeg lægger derfor forneumelig Vægt paa det Ord kan istedetfor Ordet skal. Det er netop min Overbeviisning, at den nærværende Sag egner sig fuldkomment til at afgjøres, uden at der nedfattes noget Udvalg; thi jeg troer, at det maa være aldeles indlysende, at det er nødvendigt at gaae ind paa Sagen, at det er en politisk Nødvendighed at samtykke i det Forslag, som er gjort. Dette behøver jeg saa meget mindre videre at inhævere, som det naturligtvis ingenlunde af mit Endringsforslag vil følge, at Rigsdagen skulde være bunden dertil; jeg vil kun ikke, at den skal binde sig til det Modsaatte ved en Bestemmelse som den, der er foreslaaet af Udvalget, og som er aldeles afvigende fra det, som gjælder efter Forretningsordenen saavel for Landstthinget som for Folkethinget. Hvad § 8 angaaer, da er Forslaget dertil bygget paa den Forudsætning, at Minoriteterne ogsaa bør have Adgang til at faae deres Ansøkelser udtalte, og med den fornødne Styrke gennem Udvalgene. Jeg skal ikke gjentage den udførlige Udvikling af Grundene, som har fundet Sted ved samme Spørgsmaals Behandling paa de foregaaende Thing, men skal kun bemærke, at Analogien af den Forretningsorden, som nu existerer, er for, at mit Forslag vedtages. Det er overeensstemmende med Landstthingets Forretningsorden, og, naar Folkethingets Forretningsorden ikke indeholder det Samme, da er det upaatvileligt grundet deri, at Folkethinget har Afdelinger. Da det i Rigsforsamlingen i 1848—49 var bragt under Omhandling, hvorvidt der skulde fordres absolut Pluralitet til at kunne blive Medlem af et Udvalg, blev det netop af de meest indflydelsesrige Medlemmer i Forsamlingen bemærket, at man ikke behøvede ved at tage til Takke med en relativ Pluralitet at give Minoriteterne nogen Adgang til at